

Kind van twee werelden

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen.
Andere worden verhalen.

Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen.

Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementenverhuur en Bed & Breakfasts in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, gebouwen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen.

Met steun van haar dochter Gaby en haar familie schreef Marlie een fantasy reeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf.

Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Kind van twee werelden

Bloed van Twee Werelden: Deel 2

Wij tweeën op aarde

Wij vieren in het universum

Toen mensen vergaten mens te zijn

Kind van Twee Werelden

Hoofdstuk 1 – De plek waar niemand komt

Ik was vijf toen mijn moeder me leerde hoe ik een lichaam moest begraven—en zes toen ik begreep dat het ooit het hare zou zijn.

De grond was koud.

Niet alleen koel van temperatuur, maar diep, zwaar en koppig, alsof de aarde zelf zich verzette tegen wat ik probeerde te doen. Mijn kleine handen gleden steeds opnieuw van de houten steel van de schep. Het hout was ruw, splinters drukten in mijn huid, maar ik liet niet los.

Ik durfde niet.

Achter mij stond mijn moeder.

Ik hoefde niet om te kijken om te weten dat ze daar was. Ik voelde haar aanwezigheid zoals ik de wind voelde—niet zichtbaar, maar altijd aanwezig. Stil. Onbeweeglijk. Waakzaam.

“Dieper, Lizzy.”

Haar stem was zacht, maar er zat iets onder dat ik niet kon negeren. Geen boosheid. Geen haast.

Maar wel zekerheid.

Ik knikte automatisch en zette mijn voet tegen de schep om meer kracht te zetten. De metalen rand sneed door de bovenste laag aarde, maar daaronder hielden wortels zich vast alsof ze deel uitmaakten van iets dat niet losgelaten wilde worden.

“Maar ik ben nu zo klein”, was mijn antwoord

Ik trok harder.

De schep schoot los en ik verloor bijna mijn evenwicht.

Mijn ademhaling werd zwaarder.

De geur van natte aarde vulde mijn longen—donker, zwaar, vreemd vertrouwd.

Achter me klonk een zacht gehinnik.

Roxy.

Ik wierp een korte blik over mijn schouder. Ze stond een paar meter verderop, haar lichaam gespannen, haar oren naar voren gericht. Haar ogen bewogen constant, alsof ze elk geluid probeerde te volgen.

Lucky liep in cirkels om me heen, zijn neus dicht bij de grond. Af en toe stopte hij abrupt en keek richting het bos.

Alsof hij iets hoorde wat ik nog niet kon horen.

“Waarom moet het zo diep?” vroeg ik uiteindelijk.

Mijn stem klonk klein. Zachter dan ik wilde.

Er viel een stilte.

Niet ongemakkelijk.

Maar bewust.

Mijn moeder gebruikte stilletjes alsof ze net zo belangrijk waren als woorden. Alsof ze wilde dat ik zelf nadacht voordat ze antwoord gaf.

Toen zei ze:

“Zodat het niet gevonden wordt.”

Ik stopte met graven.

Draaide me om.

“Wat gaan we begraven?”

Ze keek me aan.

Niet vluchtig. Niet afgeleid. Echt.

Alsof ze elk detail van mijn gezicht wilde onthouden.

Alsof dat belangrijk was.

“Dat leer je nog,” zei ze.

Dat was haar manier. Ze loog nooit.

Maar ze vertelde ook nooit alles.

De wind trok langs ons heen en liet het gras ritsele. Voor een moment leek alles stil te vallen—alsof het eiland zelf luisterde.

Ik draaide me weer om en begon opnieuw te graven. Dieper. Altijd dieper.

We begroeven die dag niets.

Maar ze leerde me alles wat nodig was.

Hoe je een kuil graaft die diep genoeg is om geur te verbergen.

Hoe je aarde teruglegt zonder dat iemand ziet dat er ooit iets veranderd is.

Hoe je sporen wist—van jezelf, van een paard, van een hond.

“Je moet altijd denken dat iemand je volgt,” zei ze terwijl ze met een tak mijn voetafdrukken uitveegde.

Ik keek naar de grond. Toen naar haar.

“Is dat zo?”

Haar blik gleed naar de rand van het bos.

Even. Te kort om zeker te zijn.

“Ik hoop van niet,” zei ze.

Maar haar stem zei iets anders.

We liepen terug naar het huisje terwijl de zon langzaam zakte.

Het pad kende ik uit mijn hoofd. Elke steen, elke bocht, elke plek waar het gras hoger groeide dan de rest. Toch liep ik dichterbij haar aan dan normaal.

Zonder na te denken pakte ik haar hand.

Ze kneep zacht terug.

Warm.

Stevig.

Echt.

“De wereld is niet vriendelijk voor wat jij bent,” zei ze na een tijdje.

De woorden bleven hangen.

Zwaarder dan de lucht.

Ik keek omhoog.

“Wat ben ik dan?” vroeg ik.

Ze kneep iets harder in mijn hand.

“Dat weet nog niemand,” zei ze.

“En dat moet voorlopig zo blijven.”

Dat antwoord stelde me niet gerust. Maar het voelde... belangrijk.

Die nacht kon ik niet slapen. Het huisje kraakte zoals altijd. Hout dat zich aanpaste aan de kou. De wind die langs de muren streek. De zee die tegen de rotsen sloeg. Normaal vond ik dat geruststellend. Bekend. Maar deze keer luisterde ik anders. Alsof ik op iets wachtte.

Ik lag op mijn rug, mijn ogen open in het donker. Lucky lag aan het voeteneinde van mijn bed. Zijn ademhaling was rustig, maar niet diep genoeg voor echte slaap.

Roxy stond waarschijnlijk nog buiten. Zij sliep zelden echt. De wereld voelde scherper.

Alsof er iets veranderd was zonder dat ik wist wat. En toen hoorde ik het. Niet met mijn oren.

“Lizzy”.

Mijn lichaam verstijfde. Mijn adem stopte halverwege.

“Mama?” fluisterde ik.

Geen antwoord. Niet zoals normaal tenminste.

Maar ik voelde haar. Niet naast me. Niet in de kamer, overal.

‘Lizzy’. Klonk het weer

Mijn hart begon sneller te slaan.

“Waarom hoor ik je?” vroeg ik.

Mijn stem trilde. Er volgde een korte stilte.

Toen, zachter:

Omdat jij meer bent dan je denkt”.

De woorden bleven hangen. Niet in de lucht, maar in mij. Ik sloot mijn ogen.

Probeerde het gevoel vast te houden en te begrijpen. Maar het gleed weg. Alsof het er nooit was geweest. De kamer werd weer gewoon. Donker en stil. Maar niets voelde nog hetzelfde.

De volgende ochtend deed mijn moeder alsof er niets was gebeurd.

Ze maakte eten. Gaf Lucky water. Controleerde het zadel van Roxy. Alles zoals altijd.

Maar ik zag het. De kleine dingen.

De manier waarop haar blik net iets te lang op mij bleef rusten.

De spanning in haar schouders. De stilte tussen haar woorden.

Voor het eerst... was ze bang, en ik wist één ding zeker. Niet voor zichzelf, maar voor mij.

Vanaf dat moment veranderde alles. Niet in één keer. Niet op een manier die iemand anders zou zien. Maar ik voelde het.

Mijn moeder sprak minder.

Niet omdat ze niets meer te zeggen had—maar omdat ze vond dat ik het zelf moest leren.

De dagen kregen een ritme. Hard en strak. Onontkoombaar.

Opstaan voordat de zon boven de bomen uitkwam. Water halen. Hout verzamelen. Sporen zoeken. Leren luisteren naar een wereld die nooit echt stil was.

En altijd trainen.

“Je kunt je niet veroorloven om menselijk te zijn,” zei ze op een ochtend terwijl ze een mes in mijn hand drukte.

Het was koud. Zwaarder dan ik verwachtte.

Ik draaide het voorzichtig in mijn hand. Het licht brak langs de rand.

“Ik ben toch mens?” vroeg ik.

Ze keek me lang aan.

Er gleed iets over haar gezicht. Heel kort. Bijna onzichtbaar.

“Gedeeltelijk,” zei ze uiteindelijk.

Dat antwoord bleef hangen. Niet omdat ik het begreep.

Maar omdat ik voelde dat het belangrijk was. Iets wat ik voelde, maar ook nu niet begreep.

Lucky was altijd bij me. Niet achter me. Niet voor me, maar gewoon bij me.

Hij liep zonder riem, zonder commando's, maar altijd precies waar hij moest zijn. Als ik stopte, stopte hij. Als ik keek, keek hij mee.

Soms legde hij zijn kop tegen mijn hand zonder dat ik daarom vroeg.

Alsof hij wist wanneer ik het nodig had. Het gaf steun en kracht.

“Hij voelt je,” zei mijn moeder een keer terwijl ze hem observeerde.

“Meer dan jij jezelf voelt.”

Ik keek naar Lucky. Hij keek terug. Alsof hij de woorden begreep.

Zijn ogen waren helder.

Rustig en vertrouwd.

Ik knielde en sloeg mijn armen om zijn hals. Hij duwde zijn gewicht tegen me aan. Warm en levend en echt.

“Ik voel jou ook,” fluisterde ik.

Roxy was anders. Sterker aanwezig, lichamelijk en geestelijk. Maar ook rustiger.

Ze keek niet constant, maar ze wist.

Waar Lucky reageerde... begreep zij.

Ik klom op haar rug zonder zadel, zoals mijn moeder me had geleerd. Mijn benen sloten zich om haar heen, mijn handen in haar manen.

“Niet sturen,” zei mijn moeder vanaf de grond.

“Luisteren.”

Ik sloot mijn ogen. Roxy bewoog.
Niet omdat ik haar dat vroeg, maar omdat we hetzelfde wilden.
De wind trok langs mijn gezicht terwijl ze versnelde. Ik lachte. Voor het eerst die dag. Heel hart, ik genoot van het vrije gevoel.
Totdat ze abrupt stopte. Mijn ogen schoten open.
Lucky stond voor ons stijf, gespannen en alert.
Zijn blik gericht op iets in het bos. Mijn lichaam reageerde meteen.
“Wat is er?” fluisterde ik.
Hij gromde. Laag en waarschuwend
Mijn moeder was ineens naast ons. Ik had haar niet horen komen.
“Blijf stil,” zei ze.
Ik voelde het nu ook. Iets. Niet zichtbaar, maar aanwezig.
Mijn hart ging sneller.
“Luister,” zei ze.
Ik deed het ,niet naar geluid, maar naar wat daaronder lag.
En toen—een beweging. Te klein voor iemand anders.
Maar niet voor mij.
“Daar,” fluisterde ik.
Mijn moeder knikte.
Goed.”
De eerste keer dat ik een dier moest doden... miste ik.
Het bewoog sneller dan ik had verwacht. Mijn mes raakte alleen lucht.
Lucky sprong vooruit. Niet om aan te vallen, maar om te blokkeren.
Alsof hij me beschermde tegen mijn eigen fout.
“Niet helpen,” zei mijn moeder scherp.
Lucky verstijfde. En deed een stap terug, langzaam en geluidloos.
Maar zijn ogen bleven op mij. De tweede keer raakte ik, maar niet goed.
Het dier viel niet meteen stil.
Het geluid— van het stervende en vechtende dier bleef hangen.
Mijn hand liet het mes los.
“Ik wil dit niet,” fluisterde ik geschrokken.
Lucky kwam meteen naar me toe. Zijn lichaam tegen het mijne. Troost biedend.
Ik greep zijn vacht vast.
“Ik wil dit niet,” herhaalde ik.
Mijn moeder knielde naast me.
Niet te dichtbij.
Niet te ver.

“Willen heeft hier niets mee te maken,” zei ze rustig.

Ik keek haar aan.

“Het doet pijn,” zei ik, “niet alleen mij, het dier leidt”.

Ze knikte langzaam.

“Goed.”

Mijn wenkbrauwen trokken samen.

“Goed?” herhaalde ik.

Ze keek me recht aan.

“Als het je niets deed... zou ik pas bang zijn.”

Die woorden bleven hangen. Niet alleen die dag. Lang daarna.

Die avond zat ik buiten. Mijn rug tegen het huisje. Mijn knieën opgetrokken.

Lucky lag tegen me aan. Zijn ademhaling rustig. Altijd aan mij zij.

Roxy stond iets verderop.

Haar silhouet donker tegen de ondergaande zon.

Ik keek naar mijn handen. Ze zagen er hetzelfde uit, maar dat waren ze niet.

“Ik ben anders,” fluisterde ik.

Lucky bewoog. Zijn kop schoof onder mijn hand.

Alsof hij zei:

‘ maakt niet uit ’

Ik glimlachte zwak. Mijn krachten kwamen niet in één keer. Ze kwamen in stukjes.

Onverwacht. De eerste keer gebeurde het bij de klif.

Ik stond te dicht bij de rand. Dat wist ik. Maar de wind voelde goed. Vrij.

Totdat mijn voet weggleed. Mijn lichaam viel naar voren. Mijn handen grepen naar lucht.

Lucky blafte. Roxy hinnikte. En toen stopte alles. De zee bevroor halverwege een golf. De wind viel stil. Zelfs mijn adem...hing stil. Mijn hart bonkte. Maar ik hoorde het niet. Ik voelde iets. Geen kracht. Een keuze en toen veranderde alles. Ik viel niet. Ik stond meters verderop. Lucky stormde tegen me aan. Zijn lichaam trilde.

“Ik ben hier,” fluisterde ik

Hij likte mijn hand.

Roxy kwam langzaam dichterbij.

Ze duwde haar hoofd tegen mijn schouder. Rustig. Ze wist het al, zoals altijd begreep zij het vaak eerder dan Roxy. Mijn moeder stond direct achter ons.

“Vertel me wat er gebeurde,” zei ze.

“Ik viel... en toen niet meer,” zei ik.

Ze knikte langzaam.

“Je hebt niet bewogen,” zei ze.

“Maar ik was ergens anders,” zei ik.

Ze glimlachte.

“Precies.”

Vanaf dat moment keek ze anders naar me. Niet alleen als haar dochter.

Maar als iets wat ze probeerde te begrijpen. Ook voor haar was het nieuw en onbekend.

En misschien...was het iets waar ze bang voor was.

“Je moet leren het te controleren,” zei ze later die avond.

“Hoe?” vroeg ik.

Ze keek me aan.

“Door te falen.”

En dat deed ik.

Vaak.

Te ver of niet ver genoeg. Verdwijnen zonder te weten waar ik heen ging. Terugkomen zonder te weten hoe. Maar altijd met Lucky en Roxy aan mijn zijde

Als ik viel, dan waren zij daar. Als ik bang, dan bleven zij. Als ik mezelf niet begreep, dan begrepen zij mij. En ergens, diep vanbinnen, wist ik: Wat ik ook was...ik was niet alleen.

Ik wist dat er iets mis was nog voordat Lucky begon te grommen. Het was niet één ding. Niet een geluid. Niet een geur.

Het was... de stilte ertussen.

De lucht voelde zwaarder en dikker.

Alsof ademen meer moeite kostte dan normaal.

Roxy's hoofd schoot omhoog. Haar oren draaiden naar voren. Haar lichaam verstijfde.

Lucky kwam dicht tegen me aan staan. Niet beschermend. Waarschuwend.

Mijn hart begon sneller te slaan.

“Binnen,” zei mijn moeder.

Haar stem was anders dan normaal. Kort en strak, bevelend. Geen uitleg. Geen ruimte voor vragen en ik rende. Niet omdat ik wist waarom. Maar omdat zij dat zei. We haalden het huisje net op tijd. De deur sloeg dicht. De grendel schoof erop.

Mijn moeder bleef een moment staan. Haar hand nog op het hout.

Alsof ze luisterde.

“Blijf bij me,” fluisterde ze.

Ik knikte, maar mijn ogen bleven op de deur gericht. Er was iets buiten. Niet luid, maar aanwezig, en dat was erger. Langzaam en beheerst. Alsof het zich inhield.

Toen werd er geklopt.

Eén keer.

Zacht.

Mijn adem stakte.

Lucky begon laag te grommen. Zijn lichaam gespannen, klaar om te reageren.

Roxy stampte buiten. Ik hoorde haar hoeven tegen de grond. Onrustig. Even vroeg ik me af of hij niet in gevaar was. Mijn moeder sloot haar ogen. Heel even. Toen liep ze naar de deur. Ik bleef achter haar staan. Nieuwsgierig, angstig en oplettend.

Zoals ze me had geleerd.

Ze haalde de grendel langzaam los. De deur ging open.

Hij stond daar alsof hij er altijd al had gestaan.

Lang. Stil. Hij straalde kracht en wijsheid uit.

Perfect. Maar niet op een manier die geruststelde.

Zijn ogen vonden meteen de mijne, en iets in mij...reageerde.

Niet bewust, maar dieper, Alsof mijn bloed hem herkende.

Alsof iets in mij wist wie hij was voordat ik het zelf deed.

“Je had niet moeten komen,” zei mijn moeder.

Zijn blik ging kort naar haar. Toen weer naar mij.

“En haar niet zien?” zei hij zacht.

“Dat was geen optie.”

Mijn ademhaling veranderde. Ik wist niet waarom, maar het voelde alsof de ruimte kleiner werd. Alsof alles zich op hem richtte. Hij deed een stap naar voren. Mijn moeder bewoog meteen, Haar hand tegen zijn borst. Hij stopte onmiddellijk. Niet omdat hij moest, maar omdat hij dat wilde.

“Niet,” zei ze scherp.

Hij verstijfde. En toen zag ik het. Echt ik zag het en voelde het. De spanning in zijn lichaam. De manier waarop zijn adem stokte. De manier waarop zijn blik steeds weer naar mijn hals gleed en weer weg. Alsof hij vocht tegen iets dat groter was dan hijzelf.

“Ze is sterker dan je zei,” fluisterde hij.

Mijn moeder ging iets meer voor me staan.

“Ze is een kind.”

Hij slikte.

“Ik weet het.”

Zijn stem brak heel even en dat was het moment waarop iets in mij verschoof. Hij was gevaarlijk. Dat voelde ik. Maar dat was niet alles wat ik voelde. Er zat ook iets anders. Iets dat... pijn deed. Hij keek weer naar mij. Deze keer langer.

“Hallo, Lizzy,” zei hij zacht.

Mijn naam klonk anders uit zijn mond. Bekend. Alsof ik het al eerder had gehoord.

“Ik ken jou niet,” zei ik.

Hij knielde langzaam voor mij.

“Ik weet het,” zei hij.

“Maar ik ken jou wel.”

Mijn hart sloeg sneller. Ik keek vragend naar mijn moeder, maar zij zei niets.

Haar hand trilde.

“Ik ben niet bang,” zei ik tegen haar.

Dat was waar en toch voelde ik iets.

Niet angst, maar spanning.

Alsof ik op iets stond dat elk moment kon veranderen. Hij bleef me onderzoekend aankijken. En toen gebeurde er iets. Niet zichtbaar., maar voelbaar. Alsof hij zich... inhield. Alsof hij een stap achteruit deed zonder te bewegen. Afstand nam om toe te slaan of juist weg te gaan.

“Blijf daar,” zei mijn moeder zacht.

Niet tegen mij, maar tegen hem. Hij knikte nauwelijks zichtbaar. Maar zijn ogen bleven op mij.

“Ik kan haar voelen,” fluisterde hij.

“Haar bloed—”

Hij brak zijn zin af. Zijn ogen sloten zich even. Alsof hij zichzelf bij elkaar hield. Toen keek hij me weer aan. Rustiger nu. Meer... zichzelf.

“Ik ben je vader,” zei hij.

De woorden vielen stil tussen ons in. Zwaar., maar helder. Ik voelde het. Niet omdat hij het zei. Gewoon diep van binnen, een herkenning.

“Waarom ben je hier? En waarom nu pas?” vroeg ik.

Hij glimlachte zwak.

“Om te zien of je nog leeft en omdat ik het niet eerder aandurfde.”

“Ik leef,” zei ik. Zijn blik verzachtte. Waardoor mijn hart een sprongetje maakte

“Dat zie ik. “ Er viel een stilte.

Maar deze keer... was die anders, Niet zwaar. Maar vol. Vol verwachtingen en emoties.

Hoewel zijn gezicht strak bleef voelde ik hem en zijn emoties. Lucky stopte met grommen. Langzaam liep mijn vader naar voren.

Mijn moeder bewoog, maar hield zichzelf tegen.

Lucky snuffelde voorzichtig. Mijn vader verstijfde, maar bewoog niet. Toen duwde Lucky zijn kop tegen zijn hand. Mijn hart sloeg één keer over. Mijn vader keek naar hem.

Verbaasd.

“Hij vertrouwt me,” zei hij zacht.

“Hij voelt dingen,” zei mijn moeder.

Mijn vader keek weer naar mij.

“Dat doe jij ook,” zei hij.

En voor het eerst wist ik het zeker, dat dit alles veranderde. Niet gelijk nu, maar later.

De stilte bleef hangen nadat hij het had gezegd.

‘Ik ben je vader.’

Het voelde niet vreemd of schokkend. Alsof iets in mij het al wist.

Ik keek naar hem. Toen naar mijn moeder. Zij keek niet naar mij en toen naar hem.

En in haar blik zat iets wat ik nog nooit eerder had gezien.

Niet angst, iets diepers. Verdriet. Gemengd met iets wat leek op... gemis.

“Je had niet moeten komen,” zei ze opnieuw.

Maar deze keer klonk het anders.

Zachter.

Hij liet zijn blik even zakken.

“Alsof ik weg kon blijven,” zei hij.

De woorden waren simpel. Ik snapte niet waarom hij weer weg moest, maar accepteerde en begreep dat het noodzakelijk was.

Maar de manier waarop hij ze zei...

raakte iets.

Mijn moeder sloot haar ogen.

Heel even.

Toen keek ze naar mij.

“Kom hier,” zei ze zacht.

Ik liep naar haar toe. Niet omdat ik bang was. Maar omdat ik voelde dat dit belangrijk was. Heel belangrijk. Ze knielde voor me. Haar handen warm om mijn armen.

“Ik ga je iets vertellen,” zei ze.

Ik knikte. Mijn vader bleef op afstand. Maar ik voelde hem. Altijd.

“Je vader...” begon ze.

Ze slikte.

“Je vader is een vampier.”

Het woord bleef hangen. Ik keek naar hem. Hij bewoog niet. Wachtend op een reactie van mij.

“En jij bent een heks,” zei ik.

Ze knikte langzaam en keer verbaasd.

“Ja.”

Mijn blik ging van haar naar hem.

“Maar samen...” zei ik.

Ze sloot haar ogen weer.

“Hoort dat niet te kunnen.”

De woorden voelden zwaar.

“Waarom leef ik dan?” vroeg ik.

De vraag kwam vanzelf. Niet boos of bang. Gewoon... echt proberen te begrijpen.

Mijn vader keek naar haar.

Zij keek naar mij.

Alsof ze dit moment had uitgesteld zolang ze kon.

“Omdat wij ervoor gekozen hebben,” zei ze zacht.

“Gekozen?” herhaalde ik.

Ze knikte.

“Wij wisten dat het niet kon,” zei ze.

“Dat het niet mocht.”

Haar hand gleed langs mijn wang.

“Maar we wilden jou. Onze liefde ging verder dan wij twee samen.”

Mijn adem stakte. Iets warmes stroomde door mij heen.

Maar ook...iets dat pijn deed zonder dat ik wist waarom.

De meeste kinderen zoals jij..." begon mijn vader.

Hij aarzelde.

"...overleven het niet."

De woorden vielen hard. Ik keek naar hem.

"Waarom niet?" vroeg ik.

"Je wordt geboren als mens," zei mijn moeder zacht.

"Maar je bent dat niet."

"En dat botst," voegde mijn vader toe.

"Je lichaam... moet kiezen."

Ik keek naar mijn handen. Ze zagen er normaal uit. Voelden normaal. Maar dat waren ze niet.

"En als het niet kiest?" vroeg ik.

Er viel een stilte.

Mijn moeder kneep zacht in mijn arm.

"Dan sterft het."

De woorden bleven hangen. Niet dramatisch, maar definitief.

"En ik?" vroeg ik.

Mijn stem was zachter nu. Voorzichtiger. Mijn vader glimlachte licht.

"Jij kiest al," zei hij.

Mijn moeder knikte.

"Eerder dan zou moeten."

Dat klonk niet goed.

"Is dat slecht?" vroeg ik.

Mijn vader keek lang naar mij.

"Het is... gevaarlijk," zei hij.

Mijn moeder schudde haar hoofd.

"Het is bijzonder," zei ze beslist en trots.

Ze keken elkaar even aan.

En in dat ene moment... zag ik het. Wat ze niet zeiden. Wat ze misschien nooit zouden zeggen. Ze hielden van elkaar. Nog steeds. Ze moesten veel opofferen voor mij en hun liefde.

Mijn hart deed iets vreemds.

"Ik ben niet fout," zei ik.

Het was geen vraag. Mijn moeder keek me meteen aan.

"Nooit," zei ze.

Mijn vader knikte.

"Nooit."

De zekerheid in hun stemmen maakte iets in mij rustig. Maar niet alles.

"Waarom ben ik hier?" vroeg ik en zwaaide om mij heen.

Mijn moeder's blik werd zwaarder.

"Om je te beschermen."

"Waartegen?"

Mijn vader antwoordde deze keer.

"Tegen ons."

Mijn adem stokte.

“Niet allemaal,” zei mijn moeder snel.
“Maar genoeg.”
Mijn vader keek weg.
“Jouw bloed...” zei hij langzaam.
Hij stopte. Alsof de woorden zelf gevaarlijk waren.
“Is aantrekkelijk,” zei hij uiteindelijk.
“Voor vampiers.”
Ik voelde het.
Niet de woorden.
Wat erachter zat. De betekenis van wat hij zei. Het maakte me bang en onzeker.
“Ik zou je pijn kunnen doen,” zei hij zacht.
Mijn moeder verstijfde.
“Maar dat doe je niet,” zei ik.
Hij keek me aan.
En voor het eerst was er geen twijfel.
“Nooit,” zei hij.
Die ene belofte voelde sterker dan alles wat hij eerder had gezegd. Ik geloofde hem.
De zon zakte verder.
De schaduwen werden langer en voor een moment...voelde het bijna normaal. Bijna.
Maar diep vanbinnen wist ik het al.
Niets aan dit was normaal.
En niets zou dat ooit worden.

Kind van Twee Werelden

Hoofdstuk 2 – Wat sterft

Het begon niet met iets groots.

Geen plotselinge instorting. Geen schreeuw. Geen moment waarop alles ineens veranderde.

Het begon met kleine dingen. Mijn moeder werd langzamer. Niet zichtbaar voor iemand die haar niet kende.

Maar ik kende haar.

Ik zag het in de manier waarop ze opstond.

Hoe haar hand net iets langer op de tafel bleef rusten voordat ze zich omdraaide.

Hoe haar adem soms iets dieper moest voordat ze verder sprak.

Ze zei er niets over. Natuurlijk niet. Maar haar lichaam vertelde het wel.

‘Je moet nog een keer proberen,’ zei ze terwijl ze tegenover me stond.

Het was vroeg. De zon was nog niet helemaal op, maar het licht brak al tussen de bomen door.

Ik stond tegenover haar, mijn voeten stevig in het zand.

“Niet denken,” zei ze.

“Voelen.”

Ik sloot mijn ogen. Ik probeerde het. Echt. Maar mijn gedachten bleven hangen bij haar.

Bij hoe ze net iets anders stond. Net iets minder sterk.

“Lizzy,” zei ze.

Ik opende mijn ogen.

“Je moet hier zijn,” zei ze zacht.

“Ik ben hier,” zei ik.

Ze schudde haar hoofd.

“Nee,” zei ze.

“Je bent bij mij.”

Dat was waar. Ik slikte.

“Ik wil niet dat je zwakker wordt,” zei ik. De woorden kwamen er sneller uit dan ik had bedoeld. Ze verstijfde heel even. Toen ontspande ze.

“Ik word niet zwakker,” zei ze.

Maar haar ogen zeiden iets anders.

Die avond zat ik naast haar bij het vuur.

Lucky lag half over mijn voeten heen, zijn ademhaling rustig.

Roxy stond dicht bij het huis, dichterbij dan normaal.

Alsof ze het wisten.

“Ik kan je helpen,” zei ik.

Mijn moeder keek niet meteen op.

“Waarmee?” vroeg ze rustig.

“Ik kan dingen,” zei ik.

“Ik voel het.”

Nu keek ze wel.

En in haar blik zat iets dat ik niet wilde zien. Verdriet. Maar ook... acceptatie.

“Niet alles wat je kunt... moet je gebruiken,” zei ze zacht.

“Ik wil het wel,” zei ik.

Dat was het probleem.

Ik wilde het.

Voor haar.

Ze stak haar hand uit en legde die tegen mijn wang. Warm en bekend.

“Ik weet het,” fluisterde ze.

En toen, zachter:

“Maar dit... hoort zo.”

Mijn adem stokte.

“Nee,” zei ik meteen.

Ze glimlachte. Klein. Vermoeid.

“Je begrijpt het nog niet,” zei ze.

“Ik wil het niet begrijpen,” zei ik.

De stilte daarna deed pijn.

Niet luid.

Diep.

De dagen daarna probeerde ik het toch.

Wanneer ze sliep, zat ik naast haar.

Mijn hand zwevend boven de hare. Ik voelde het. De vermoeidheid in haar lichaam. De slijtage. De... eindigheid. Het was anders dan ziekte. Niet iets dat je kon wegduwen. Niet iets dat je kon genezen.

“Ik ben geen probleem dat je kunt oplossen,” zei ze op een ochtend zonder haar ogen te openen.

Ik verstijfde.

“Ik probeerde alleen—”

“Ik weet wat je probeert,” zei ze zacht.

Ze opende haar ogen.

En keek me aan.

“Maar dit is niet iets dat jij hoeft te dragen.”

Maar dat deed ik al.

De grond was zwaar.

Niet omdat hij nat was.

Niet omdat hij hard was.

Maar omdat elke schep dieper voelde dan de vorige.

Alsof de aarde zelf wist wat er ging gebeuren...

en zich ertegen verzette.

Lizzy duwde de schep opnieuw de grond in. Haar kleine handen strak om de steel geklemd, haar ademhaling onregelmatig maar vastberaden. Zweet plakte in dunne strengen aan haar voorhoofd, vermengd met zand en zout van de zee die nooit ver weg was.

Ze stopte niet. Ze kon niet stoppen. Niet nu.

Niet terwijl haar moeder achter haar lag. De wind waaide over het eiland, trok langs haar gezicht, door haar haren. Het was dezelfde wind die hier altijd was—zacht, constant, vertrouwd. Vandaag voelde die anders. Leeg.

“Dieper,” klonk de stem van haar moeder in haar hoofd. Niet echt. Niet meer. Maar Lizzy hoorde haar toch.

Zoals altijd.

“Maar ik ben nog zo klein,” hoorde ik mijzelf antwoorden

“dieper,” klonk haar stem weer.

Ze zette haar voet op de schep en duwde harder. De grond gaf langzaam mee, brokkelde open, stukje bij beetje. Lucky zat naast haar, doodstil. Te stil.

De hond die normaal nooit ophield met bewegen, met reageren, met leven—zat nu onbeweeglijk naast haar, zijn ogen op haar gericht alsof hij begreep dat dit moment anders was dan alle anderen.

Roxy stond iets verderop. Haar grote lichaam gespannen. Niet van angst. Van... wachten.

“Ik ben er nog,” fluisterde Lizzy.

Niet tegen hen. Tegen iets anders. Iets dat ze niet kon zien.

Ze stopte even. Leunde op de schep en keek naar het gat dat langzaam vorm kreeg.

Niet diep genoeg. Nog niet. Nooit diep genoeg. Haar borst trok samen. Niet omdat ze moe was. Omdat ze voelde wat dit betekende.

“Ik wil dit niet,” zei ze zacht.

De woorden verdwenen in de wind. Maar diep vanbinnen wist ze het al. Dit ging gebeuren. Of ze het nu wilde of niet.

Ze ging weer door.

Schep.

Aarde.

Adem.

Schep.

Aarde.

Adem.

Totdat haar armen zwaar werden. Totdat haar handen pijn deden. Totdat haar lichaam begon te protesteren. Maar ze stopte niet. Want stoppen betekende voelen. En voelen betekende breken. Toen het gat diep genoeg was—of in ieder geval zo diep als ze kon maken—liet ze de schep vallen. Het geluid was dof. Definitief. Ze draaide langzaam zich om. Alsof elke beweging gewicht had. Haar moeder lag daar. Nog steeds. Rustig. Alsof ze sliep. Maar Lizzy wist beter. Ze liep naar haar toe en knielde neer. Haar vingers trilden licht toen ze de hand van haar moeder pakte. Koud. Niet ijskoud, nog niet. Maar anders.

“Ik ben hier,” fluisterde ze.

Geen reactie. Haar keel werd strak.

“Ik ben er nog,” zei ze opnieuw.

Alsof dat iets veranderde. Lucky schoof dichterbij, drukte zijn kop tegen haar schouder. Lizzy sloot haar ogen en leunde tegen hem aan, heel even, alsof ze zichzelf toestond om niet sterk te zijn. Maar alleen heel even.

“Ze zei dat ik moest doorgaan,” fluisterde ze.

Lucky bewoog niet. Maar hij bleef. Altijd. Lizzy haalde diep adem.

En toen—voorzichtig, met een zachtheid die niet bij haar leeftijd hoorde—tilde ze haar moeder op.

Het gewicht verraste haar niet. Het voelde... lichter dan het zou moeten. Alsof een deel al weg was. Ze droeg haar naar het graf. Elke stap bewust. Elke stap een afscheid. Toen ze haar neerlegde, bleef ze even zitten. Haar handen nog op haar.

“Ik weet niet hoe,” fluisterde ze.

De wind bewoog. Heel licht. En ergens, diep vanbinnen— voelde ze iets.

Niet woorden. Geen stem. Maar iets dat leek op:

Je doet het al.

Haar adem stakte. Ze keek om zich heen. Het eiland. De bomen. De lucht.

Alles voelde... dichterbij.

Alsof het haar zag.

Alsof het haar kende.

“Ik ben hier,” zei ze zacht.

En deze keer— voelde het alsof iets terugkeek. Ze begon de aarde terug te gooien.

Laag voor laag. Langzaam. Zoals haar moeder haar had geleerd. Toen het klaar was, bleef ze zitten. Voor het graf. De zon zakte langzaam achter de horizon, kleurde de lucht in tinten die te mooi waren voor wat dit moment was.

“Ik blijf,” fluisterde ze.

Niet omdat ze dat wilde, maar omdat ze niets anders had. Lucky ging naast haar liggen. Roxy kwam dichterbij. En samen bleven ze. Op een eiland waar niemand kwam.

En waar niemand ooit zou begrijpen wat hier begon.

Kind van Twee Werelden

Hoofdstuk 3 – Wat blijft leven

De nacht kwam langzaam.

Niet plotseling.

Niet zwaar.

Maar onvermijdelijk.

Lizzy had zich niet verplaatst.

Niet echt.

Ze zat nog steeds bij het graf.

De aarde was nog donkerder dan de lucht eromheen. Vers. Onrustig. Alsof het zelf nog niet had geaccepteerd wat eronder lag. Haar vingers lagen plat op de grond. Alsof ze haar moeder nog kon voelen.

“Ik ben er nog,” fluisterde ze opnieuw.

Geen antwoord, maar ze wachtte toch.

De wind streek langs haar gezicht, tilde voorzichtig een pluk haar op en liet die weer vallen. Het voelde anders dan overdag. Stilller, alsof zelfs de wereld wist dat ze zachter moest zijn.

Lucky lag slapend tegen haar been aan. Zijn ademhaling rustig, regelmatig. Elke ademhaling een klein bewijs dat er nog iets normaal was. Iets dat gelukkig niet veranderde.

Roxy stond iets verderop, haar silhouet groot tegen de laatste gloed van de zon. Af en toe schudde ze haar hoofd, alsof ze iets probeerde los te laten wat niet los wilde laten. Lizzy keek lang naar hen.

“Ik ben niet alleen,” zei ze.

Maar het voelde niet helemaal waar. Niet zoals eerst. Ze haalde haar hand weg van het graf en veegde langzaam het zand van haar vingers. Kleine korrels bleven plakken aan haar huid. Ze keek ernaar. Toen kneep ze haar hand samen. En iets gebeurde. Niet zichtbaar. Maar voelbaar.

Warmte trok door haar hand. Zacht. Voorzichtig. Alsof iets wakker werd. Ze opende haar hand weer. Het zand... was verdwenen. Haar adem stakte.

“Wat...” fluisterde ze.

Ze keek om zich heen.

Niemand. Alleen de wind. Alleen het eiland.

“Ik deed dat niet,” zei ze zacht.

Maar ze wist dat dat niet waar was. Ze voelde het nog. Die warmte. Die beweging.

Alsof haar lichaam iets wist wat zij nog niet begreep.

Lucky bewoog. Hij tilde zijn kop op en keek haar aan. Niet zoals normaal.

Dieper, vragend en begripvol.

Alsof hij iets had gezien. Zag ze het goed?

“Heb jij dat gezien?” vroeg ze zacht.

Hij kantelde zijn kop een beetje. Een oh zo schattig gezicht. En toen kwam hij dichterbij. Hij duwde zijn kop tegen haar hand. Zachtjes en in gedachten kriebelde ze haar over zijn kop. En bleef daar. Lizzy's ademhaling vertraagde. Voorzichtig legde ze haar hand op zijn kop. Warm. Levend. Echt. Ze sloot haar ogen.

“Ik ben hier,” fluisterde ze.

En toen voelde ze het opnieuw.

Niet in haar hand.

Maar... overal.

Alsof iets zich uitbreidde.

Zacht. Maar aanwezig.

Lucky's ademhaling veranderde. Heel even. Niet gevaarlijk. Maar anders. Lizzy trok haar hand terug. Haar ogen open. Alsof ze even in zijn kop had gekeken of hem liet opsmelten in het geheel.

“Sorry,” zei ze meteen.

Lucky keek haar aan. Rustig. Niet bang. Dat was het eerste wat haar echt opviel.

Hij was niet bang. Waarom niet?

“Ik weet niet wat ik doe,” fluisterde ze.

Maar diep vanbinnen... voelde ze dat dat niet helemaal waar was.

Ze wist het niet met haar hoofd. Maar haar lichaam—

wist het wel. En Lucky aanvaarde het. De nacht viel volledig. De sterren verschenen één voor één. Zoals altijd. Zoals het hoorde. Maar niets voelde nog zoals het hoorde. Lizzy stond langzaam op. Haar benen voelden zwaar. Niet van vermoeidheid. Maar van alles wat ze voelde.

“Kom,” zei ze zacht en keek naar Lucky.

Lucky stond meteen op. Roxy bewoog naar haar toe. Samen liepen ze terug naar het kleine huis. De plek waar alles ooit simpel was geweest, maar eigenlijk nooit simpel. Binnen was het stil. Te stil. Lizzy bleef in de deuropening staan. Dit was anders. Alles was anders. Ze zette een stap naar binnen. En toen nog één. Ze keek om zich heen. De stoel waar haar moeder altijd zat. De tafel waar ze samen aten. De plek waar alles... normaal was, maar nu niet meer.

Haar borst trok samen.

“Ik moet dit doen,” fluisterde ze.

maar ze wist nog niet hoe. Ze liep naar de tafel en ging zitten. Lucky ging naast haar liggen, met een grote zucht, legde hij zijn kop op de grond, maar zijn ogen lieten Lizzy niet uit het zicht. Roxy bleef bij de deur. Wachtend. Altijd wachtend. Lizzy legde haar handen op tafel en keek ernaar.

Nog steeds hetzelfde en toch—niet meer.

“Ik ben veranderd,” zei ze zacht.

de woorden klonken vreemd. Alsof ze niet helemaal van haar waren. Lucky tilt even haar kop op en kijkt droevig naar Lizzy.

Maar ze waren waar.

En ergens...

heel diep...

voelde ze het.

Dit was haar eerste zware verlies en tegenslag, er zouden nog vele komen.